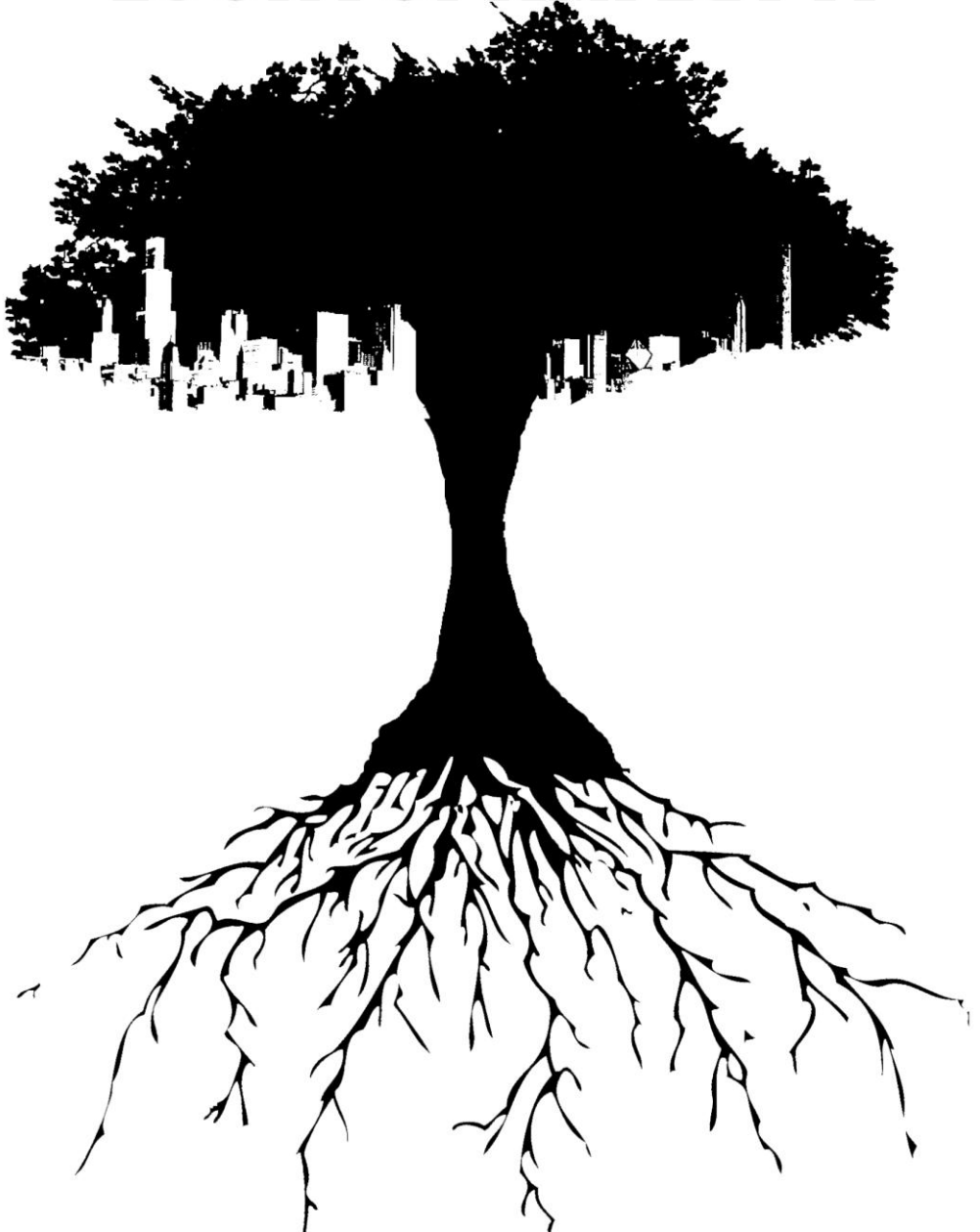

Kommunistinen nuorisoliitto

LUONTOPAMFLETTI

Sisällysluettelo

Alkusanat:

Kapitalismi on kyvytön ylläpitämään elämää maapallolla

1. Nykytilanne
2. Näennäistä luonnonsuojelua, näennäistä vihreyttä
 - 2.1 Kapitalismin viherpesu
 - 2.2 Esimerkki yhtiöstä Lume
 - 2.3 Kulutus kapitalismin moottorina
 - 2.4 Kulutus ja hyvinvointi
3. Ympäristöpolitiikka
 - 3.1 Kioto
 - 3.2 EU ja Suomen ilmastopolitiikka
4. Globaali kapitalismi, globaalit ongelmat
 - 4.1 Imperialismi
 - 4.2 Ihanteellista kapitalismia rakentamassa
5. Kapitalismin vaihtoehdot
 - 5.1 Sosialismi
 - 5.2 Mistä on aloitettava?
 - 5.3 Vallankumous
6. Lopuksi

Lähteet

Alkusanat:

Kapitalismi on kyvytön ylläpitämään elämää maapallolla

Käsissäsi oleva Kommunistisen nuorisoliiton luontopamfletti paljastaa luonnon ja kapitalismin välisen kiertämättömän ristiriidan, jonka ratkaiseminen on aikamme kipein kysymys.

Samaan aikaan kun kamppailu luonnon elinehdoista on käynnissä, vieraantuu yhä suurempi osa ihmisistä luonnosta "sivistyneissä länsimaissa" ja kaupungistuvissa kolmansissa maissa. Ihmiset asuvat kaupungeissa luonnon olottomissa eivätkä usein edes tiedä mistä ruoka tulee.

Kyseessä ei ole ympäristöpamfletti vaan nimenomaan luontopamfletti, koska se käsittelee muun luonnon ("ympäristön") lisäksi myös ihmistä ja ihmiskuntaa. Ihmiskunta on siis osa luontoa, vaikka nykyinen kulttuuri yrittää jatkuvasti kohottaa ihmisen muun luonnon yläpuolelle puhumalla ympäristöstä, asettamalla ihmisen "keskelle" ja kaiken muun "ympäristöön". Ympäristökäsite vierottaa meitä luonnosta. Kapitalismi esittää luonnon jonakin ulkopuolisena, jota voimme käyttää hyväksemme, mutta todellisuudessa ihminen on auttamattomasti osa luontoa.

Vaikka emme voikaan elää puuttumatta luonnon toimintaan, voi siihen kuitenkin puuttua monella eri tavalla. Kapitalistisessa yhteiskunnassa luontoon suhtaudutaan vain välineellisesti; luonnonvaroja, eläimiä, kasveja ja ylipäänsä luonnon monimuotoisuutta mitataan vain rahassa. Kapitalisti ei näe luonnonvaroissa muuta kuin hyötyarvon. Nykyinen meno johtaa ja on jo johtanut ympäristökatastrofeihin ja luonnon toimintakyvyn peruuttamattomiin muutoksiin. Näitä ovat muun muassa otsonikato, kasvihuoneilmiö, metsätuhot, maaperän rappeutuminen, aavikoituminen ja vesistöjen saastuminen.

1. Nykytilanne

Yleensä kun puhutaan luonnonsuojelusta, puhutaan arvojen tasolla. Kaikki ovat niin mahdollittoman kovia luonnonsuojelijoita – eihän kukaan ole sitä mieltä, ettei luontoa tarvitse suojella. Luonnonsuojeluun on kapitalistinkin helppo yhtyä niin kauan kuin se ei vaaranna talouden kasvua.

Kuitenkin siinä vaiheessa kun aletaan puhua siitä, mitä konkreettisia käytännön toimenpiteitä luonnonsuojelu todella vaatii, eroavat jyvät akanoista ja monien näennäisluonnonsuojelijoiden luonne käy ilmi. Luonnonsuojelu vaatii minimissään koko talouden, elinkeinoelämän, elämäntapojen ja kulttuurin jyrkkää ja

pysyvää muutosta. Vähäisempi muutos on riittämätöntä ja johtaa lähes koko nykyisen maapallolla olevan elämän tuhoutumiseen. Nykyhetken ja lähitulevaisuudessa hämmöttävän äärimmäisen katastrofin välissä olemme vain me.

Kansainvälisen ilmastonmuutospaneelin vuonna 2007 julkaiseman raportin mukaan hiilidioksidipäästöjä on vähennettävä 85 prosenttia vuoteen 2050 mennessä, jotta maapallon lämpötila ei nousisi yli ratkaisevana rajana pidetyn kahden asteen. Mikäli annamme nykyisen menon jatkua ja tyydymme näennäiseen luonnonsuojeluun ilman radikaaleja muutoksia, saastuminen, ilmakehän koostumuksen muutos ja otsonikehän tuhoutuminen väistämättä johtavat lähes totaaliseen elämän tuhoutumiseen tältä planeetalta. On arveltu, että arkkibakteerit selviäisivät hengissä, mutta uudempien tietojen mukaan jopa arkkibakteerit kuolevat pitkäaikaisessa altistumisessa erittäin voimakkaalle UV-säteilylle. Näin ollen näyttää siltä, että kaikki elävä on vaarassa tuhoutua.

2. Näennäistä luonnonsuojelua, näennäistä vihreyttä

Kapitalismi on järjestelmä, johon on sisäänrakennettuna jatkuvan kasvun logiikka. Tämän vuoksi pääoman kierrättämisestä tulee itsetarkoitus. Kulutusta on lisättävä keinolla millä hyvänsä, jotta tuotanto kasvaa ja kapitalisti

saa lisää rahaa. Mainosala on hyvä esimerkki. Mainostuksella voi tuskin nähdä kovin tärkeää yhteiskunnallista tehtävää. Silti siellä liikkuu isot rahat. Miksi? Ensinnäkin mainosalan kasvu itsessään on kapitalismille positiivista, koska se on yksi tapa saada pääoma kiertoon. Toiseksi joka tuutista tunkevat mainokset ovat tärkeä väline ihmisten kulutuksen kasvattamiseen. Mainokset ovat osa valtakulttuuria ja niiden avulla tiedämme, halusimme tai emme, uusimmista tuotteista ja kuinka voimme tyydyttää tarpeemme ennen kuin edes itse olemme sellaisia tarpeita huomanneet.

2.1 Kapitalismin viherpesu

Ympäristöystävällisyys on porvarille markkinarako, joka pitää täyttää. "Vihreät arvot", "eko-mikä-tahansa" ja muut vastaavat poliitikkojen ja markkinapäälliköiden julkisuudessa suosimat termit ovat enimmäkseen tyhjiä sanoja, joilla harhautetaan kansaa ja yritetään saada järjestelmä näyttämään toimivalta. Tällainen retoriikka on kuitenkin taantumuksellista ja aidolle luonnonsuojelulle vahingollista. Se johtaa ihmisten huomion pois luonnon tuhoamisen perimmäisistä syistä ja kapitalistiseen järjestelmään kuuluvista rakenteellisista epäkohdista.

Kapitalistinen järjestelmä on omaksunut "ympäristöasian" vain saadakseen vihastuneet ihmiset rauhoittumaan ja taittaakseen kärjen luonnonsuojelun peitseltä, joka on uhka kapitalismille haitatessaan luonnon muuttamista

rahaksi. Järjestelmä sallii luonnonsuojelun vain siinä määrin, ettei se muodosta uhkaa globaalille kapitalismille, imperialismille.

Puhumalla "vihreistä arvoista" ja Joutsen-merkeistä ja käyttämällä muita näennäisluonnonsuojelullisia mutta todellisuudessa epämääräisiä käsitteitä järjestelmä antaa itsestään vastuuntuntoisen kuvan. Samalla se passivoi ihmisiä, jotka voivat nyt hyvällä omallatunnolla ajatella, ettei heidän tarvitse osallistua aktiivisesti luonnonsuojeluun, kun markkinavoimat ja EU:n direktiivit tekevät sen heidän puolestaan. Pentti Linkola onkin todennut, että on sama, vaikka ihmiset kompostoinnin sijaan hautaisivat jätteensä takapihalleen, mikäli tuotannon ja kulutuksen annetaan pysyä nykyisellä tasollaan. Tietysti kierrättäminen on edistystä, mutta ei kuitenkaan riittävä ratkaisu – on liian helppoa kierrättää omatuntonsa puhtaaksi samalla kun kulutuksen määrä ei vain pysy samana vaan kasvaa koko ajan.

Sillä, että vaikkapa Joutsen-merkityt tuotteet saastuttaisivat vähemmän kuin muut tuotteet, ei ole mitään käytännön merkitystä niin kauan kun Joutsen-tuotteiden myynti perustuu ikuisen kasvun periaatteelle ja koko yhteiskunta sairastaa markkinoiden bulimiam. Kapitalismi perustuu kilpailulle, joka pakottaa yhtiöt kasvamaan jatkuvasti, elleivät ne halua joutua isomman yhtiön syömäksi. Kasvu tehdään mahdolliseksi pitämällä yllä keinotekoista kulutushysteriaa. Tällä kasvupyrkimyksellä ei ole rajoja, vaan päinvastoin vapaa

kilpailu esitetään pyhimmäksi laiksi. Jatkuva kasvu on kapitalismin elinehto. Kapitalismiin sisäänrakennettuna logiikkana on kasvaa rajattomasti rajallisella planeetalla. Ellei kapitalismia kumota, se kumoaa ekosysteemin.

2.2 Esimerkki yhtiöstä Lume

Vuonna 1998 yhtiö Lume tuotti tiettyä saastetta sata tonnia. Yhtiö sijoitti tuotannon kehittämiseen luontoystävällisempään suuntaan saadakseen Ekoâ-merkin tuotteensa pakkaukseen ja sertifikaatin toimiston seinälle kauppasuhteita parantamaan. Saasteen määrä vähenee näin kymmenellä tonnilla. Peittääkseen tuotantokehityksen kustannukset yritys joutuu kuitenkin viidessä vuodessa lisäämään myyntiään ja tuotantoaan 20 %, ja lisäksi alalla vallitsevan kilpailun vuoksi vielä 40 %.

Nyt yhtiö aloittaaakin laajan mainoskampanjan, jolla se luo ihmisille keinotekoisien tarpeiden ostaa Ekoâ-tuotteitaan. Ihmiset voivat ostaa tuotetta hyvillä mielin, auttavathan he samalla suojelemaan luontoa Ekoâ -merkin ansiosta! Näin yhtiö saastuttaa vuonna 2003 $90 \times 160 \% = 144$ tonnia. Seuraavana viitenä vuotena tarvitaan toiset 40 prosentin korotukset tuotannossa, koska kilpailu kovenee ja kansainvälistyy.

Lopulta yhdysvaltalainen yhtiö Riisto ostaa Lume-yhtiön, lopettaa tuotannon Suomessa ja alkaa tuoda samaa tuotetta Intiasta, jossa se on tuotettu lapsityöllä ja 300

saastetonilla. Ekotuotteen nimi ei muutu, joten suomalaiset eivät edes saa tietää muutoksesta.

2.3 Kulutus kapitalismin moottorina

Yhdysvaltojen talous oli 1930-luvulla täydellisessä kriisissä. Toinen maailmansota pelasti tilanteen: se sai työllisyyden nousuun ja teollisuuden pyörät pyörimään. 50-luvun taitteessa apua toi vuorostaan Korean sota. Uusi lama alkoi jo hämmöttää 50-luvun loppupuolella, mutta sitten kapitalismin profeetat keksivät taloudelle uuden veturin ja luonnolle kaikkien aikojen tuhoisimman järjestelmän: kertakäyttötalouden. Sittemmin tämä talouden malli on levitetty ympäri maailman.

Nykyinen tuotesuunnittelu perustuu kertakäyttöisyyteen. Tarvikkeet tehdään kestäväksi vain takuuajan, jonka jälkeen ne toivottavasti hajoavat, koska muuten myyntiluvut heikkenevät, osakkeen arvot laskevat ja talouskasvu laantuu. Hyvä esimerkki tästä on matkapuhelin: teknologian kehittyessä kännyköiden elinikä lyhenee koko ajan. Myöskään laitteen korjaaminen ei houkuttele, kun varaosa on usein lähes yhtä kallis kuin koko laite uutena.

Monia ihmetyttää, miksi tietokoneista ja kännyköistä lasketaan markkinoille uusia, vain hieman entisiä parempia versioita muutaman kuukauden välein, vaikka teknologia mahdollistaisi jo sitäkin kehittyneemmän version julkaisun. Näinhän tehdään vain siksi, että

kännykkä- tai konekanta olisi uusittava mahdollisimman tiuhaan. Sanoohan jo järkikin, että esimerkiksi muutaman vuoden päivitysväli olisi riittävä.

Televisio ja muu media tunkeutuvat ihmistajuntaan 24 tuntia vuorokaudessa luoden myös valtakulttuurin. Mikä on tämän kulttuurin sisältö? Osta! Halpa! Ilman tätä et tule toimeen! Näin olet kaunis ja menestyvä! Osta! Tarvitset tätä! Kerskakulutuksesta on tehty kulttuuria ja kulttuurista kauppatavaraa. Ihmiset on pelkistetty kuluttajiksi. Jokaiselle ikä- ja ihmisryhmälle on muokattu psykologien tarkkaan suunnittelemat mainokset, jotta kuluttamisesta ja "shoppailusta" tulisi kaikkien ihmisten elämäntapa. Ja niille, jotka ovat ostaneet talonsa niin täyteen tavaraa, ettei sinne enää mahdu enempää, markkinoiden taikamaailma tarjoaa ratkaisun uusilla vähemmän tilaa vievillä pakkaustekniikoilla – nyt uskomattoman halvalla!

Kulutuskulttuuri on paisuttanut tavarafetisismiksi kutsutun ilmiön äärimmäisiin mittasuhteisiin. Ihmisille on luotu ajattelutapa, että kuluttamalla ihminen toteuttaa itseään. Kaikesta kuuluu maksaa ja ihmisen omistamat tavarat määrittävät hänen arvonsa. Enemmän kuin tavarat itsessään, ihmiseen vetoaa niiden mukanaan tuomat merkitykset. Tietynlainen tavara rakentaa tietynlaista identiteettiä ja tuo onnea. Ihminen on yhteydessä yhteiskuntaan lähinnä tavaroidensa kautta. Ihmisille luodaan myös kuvaa, että luontoonkin voi olla kosketuksissa lähinnä maksamalla: muodikkaiden ja

kalliiden harrastusten, kuten laskettelun, veneilyn, vesiskoottereiden, moottorikelkkailun ja Lapin-matkojen kautta.

2.4 Kulutus ja hyvinvointi

Kulutukseen on totuttu niin hyvin ja siitä on tullut niin tärkeä osa elämäämme, että vaihtoehtoa on vaikea nähdä. Kulutuksen kulttuuria pidetään luonnollisena. Kapitalisti näkee ihmisen ensisijaisesti kuluttajana. Kaikki tämä on sisäistetty tehokkaasti siinä vaiheessa, kun ympäristöliike ja aktivistit alkavat itsekin toimia kuluttajuuden kautta. Yksilöllisillä kulutusratkaisuilla voi vaikuttaa, sanotaan.

Televisio kertoo meille, että vain talouskasvu turvaa työpaikat. Talous, tuotanto ja kulutus kasvavat joka vuosi. Työtehon kasvaessa, muun muassa teknologian myötä, tuotantoa ja kulutusta olisi mahdollista vähentää niin, että elintaso pysyisi samana. Sen sijaan tuotanto ja kulutus siis kasvavat. Yhä useamman suomalaisen elintaso kuitenkin laskee ja työtahti kiristyy.

Mihin sitten valuu kaikki se hyvinvointi ja rikkaus, joka työtehon kasvun ja kiihtyvän kolmansien maiden riiston myötä syntyy? Osakkeenomistajien, sijoittajien, toisin sanoen kapitalistien taskuun. Jos meno ei ole ollut jo aiemmin tarpeeksi röyhkeää, voivat yritykset nykyään ilmoittaa voitoista, maksaa osakkeenomistajille huiimia osinkoja ja silti irtisanoa työntekijöitä. Vain kapitalistien

etu vaatii talouskasvua. Kapitalismissa talouskasvu vaatii kertakäyttökulttuuria. Luonto tuhotaan ja ihmisten valtava enemmistö kurjistuu hyvin pienen ihmisryhmän voitontavoittelun vuoksi.

Mikäli lasketaan, paljonko länsimaissa tuotettiin vaikkapa 30 vuotta sitten, mikä oli tuolloin elintaso ja kuinka nopeasti se on kasvanut, päästään yksinkertaisella matematiikalla seuraavaan lopputulokseen: nykYTEKNIKALLA nykyinen energiankulutus ja tuotanto voitaisiin leikata vaikkapa puoleen, ja ihmisille riittäisi silti aivan hyvin kaikkea tarvitsemaansa. Elintaso olisi silti korkeampi kuin 30 vuotta sitten.

Kulutus ja sen tuottama talouskasvu ovat kapitalistin mukaan avain onneen. Kuitenkin jo suhteellisen alhaisen kulutustason jälkeen lisäkulutus ei tee ihmistä onnellisemmaksi. Vaikka tulot ovat kasvaneet, ihmisistä ei teollisuusmaissa ole tullut onnellisempia. Sen sijaan esimerkiksi erilaiset mielenterveysongelmat, kuten masennus, ovat lisääntyneet.

3. Ympäristöpolitiikka

Kansainvälisen ilmastonmuutospaneelin vuonna 2007 julkaiseman raportin mukaan hiilidioksidipäästöjä on vähennettävä 85 prosenttia vuoteen 2050 mennessä, jotta maapallon lämpötila ei nousisi yli ratkaisevana rajana pidetyn kahden asteen. Vähennyksillä on kiire, koska

ilmastonmuutoksen aiheuttamat muutokset kiihdyttävät ilmiötä entisestään. Esimerkiksi ilmastonmuutoksen aiheuttama merivesien lämpeneminen heikentää merten kykyä muodostaa sedimenttiä, johon hiiltä sitoutuu. Siksi päästöt olisikin saatava laskuun viimeistään vuoteen 2015 mennessä. Kuitenkin vuosina 2000–2007 hiilidioksidipäästöt ovat kasvaneet yli 3,5 prosenttia vuodessa. Tätä voi tuskin kutsua edistykseksi, kun vertaa lukua 1990-luvun 1,1 prosentin kasvutahtiin.

3.1 Kioto

YK:n ilmastonmuutosta koskeva puitesopimus astui voimaan 1997, ilmastosopimuksen Kioton pöytäkirja vuonna 2005. Pöytäkirja velvoittaa teollisuusmaita vähentämään kasvihuonekaasupäästöjä 5,2 prosenttia vuoden 1990 tasosta vuoteen 2012 mennessä.

Pöytäkirjan soveltamissäännöistä päästiin sopimukseen vasta syksyllä 2001. Sopua edelsi monta kariutunutta neuvottelua ja Yhdysvaltojen ilmoitus, että se jää kokonaan Kioton pöytäkirjan ulkopuolelle. Jotta USA:n liittolaismaat saataisiin pysymään mukana, pöytäkirjaneuvotteluissa tehtiin suuria myönnytyksiä. EU osti Venäjän mukaan sopuun lupaamalla sille avokätisesti niin sanottujen hiilinielujen käyttöoikeuksia. Tämä tarkoittaa, että valtioille, joissa on paljon metsää asetetaan löyhemmät päästövähennystavoitteet, koska metsät "imevät" yhteyttäessään hiilidioksidia ja toimivat näin ollen "hiilinieluinä". Muiden mukana Suomen

päästövähennystavoitteisiin on saatu paljon kevennystä metsien ansioista. Kanada ja Japani saatiin pidettyä mukana vastaavankaltaisilla myönnytyksillä. Kevennysten seurauksena Kanada, Japani ja Venäjä saavat jopa lisätä päästöjään. EU ei näissä neuvotteluissa pyytänyt tai saanut helpotuksia kahdeksan prosentin päästövähennysveloitteeseensa ja sen suhteellinen taakka muihin teollisuusmaihiin nähden kasvoi.

Kioto-sopimus oli kuollut ajatus jo syntyessään, mikäli tarkoituksena oli pelastaa elämän säilyminen maapallolla niin monimuotoisena kuin se vielä toistaiseksi on. Keskustelu siitä, pystytäänkö Kioto-sopimuksen päästörajoja noudattamaan käyttämällä ydinvoimaa vai jotain muuta energiantuotantotapaa, on turhaa ja lähtökohdiltaan väärää, sillä koko sopimus on täysin riittämätön estämään ilmastonmuutosta. Kioto-sopimukseen ei tulisi edes pyrkiä, koska se sallii menon jatkuva entisellään ja uskottelee ihmisille, että asioille muka tehdään jotain. Kioto-sopimus on tehty kapitalismin ehdoilla, eikä se astu jatkuvan kasvun periaatteen varpaille vaan palvelee kapitalismia.

Kioto-sopimuksen jatkosta kokoonnuttiin neuvottelemaan vuoden 2009 YK:n ilmastokokoukseen Kööpenhaminaan. Tavoitteena oli laillisesti sitova sopimus, jonka avulla maapallon keskilämpötila ei nousisi yli kahta astetta. Sen sijaan aikaan saatiin vain tiettyjen osapuolien sopimus, joka ei ole laillisesti sitova eikä yksimielinen. EU ja Suomi sen osana on sitoutunut 20 prosentin päästövähennyksiin

vuoteen 2020 mennessä. Rahoituksen osalta ei tehty riittäviä konkreettisia päätöksiä. Neuvotteluissa ongelmat muodostuivat erityisesti kehitysmaiden ja teollisuusmaiden eturistiriidoista ja rahoituksesta. Teollisuusmaat pyrkivät pitämään kiinni etuoikeutetusta asemastaan olla maapallon ainoat saastuttajat kehitysmaiden kustannuksella. Ilmastoneuvotteluja jatketaan seuraavan kerran Meksikossa 2010.

Mikäli sopimusten tarkoituksena on suojella maailman luontoa, täytyy niiden olla paljon radikaalimpia kuin Kioton. Mahdollisuudet tähän ovat häviävän pienet niin kauan kuin ylikansalliset yhtiöt pääsevät asiaan vaikuttamaan.

3.2 EU ja Suomen ilmastopoliitikka

Suomi on sitoutunut laskemaan vuosina 2008–2012 hiilidioksidipäästönsä vain vuoden 1990 tasolle, koska EU:ssa ne laskevat keskimäärin muutenkin "tarpeeksi". Ikään kuin luonnonsuojelunormit eivät olisi tarpeeksi riittämättömiä, Suomen teollisuus ja kunnat rikkovat rajoituksia ja lakeja jatkuvasti samalla kun korruptoituneet ja kapitalismin ehdoilla toimivat poliitikot ja virkamiehet katsovat vierestä niin kuin mitään ei tapahtuisi.

EU on historiansa alusta asti ollut suurkapitalistien suunnitelma varmistaa monopoliasemansa ja voittonsa sekä alistaa lisää kansoja ja tuotannonaloja kontrolliinsa.

Lissabonin sopimus, jonka Suomen eduskuntapuolueet ovat olleet mukana hyväksymässä, vie EU:n kehitystä yhä enemmän liittovaltion suuntaan ja kaventaa Suomen itsemääräämisoikeutta.

EU on tyhjentänyt Suomen maaseudun, eikä viljaa viljellä täällä enää kuin lähinnä eläinten rehuksi. Kutistuva maatalous on aiheuttanut jatkuvan muuttoliikkeen etelän kaupunkeihin, joissa se työttömyyden, sosiaalisten ongelmien ja asuntojen hinnan nousun lisäksi on kärjistänyt ympäristöongelmia. Autojen ja roskien lisäksi myös rahtimäärät lisääntyvät, kun ruoka joudutaan tuomaan tuhansien kilometrien päästä lähellä tuottamisen sijaan. Samalla ihmisten kosketus maatalouteen häviää ja he vieraantuvat luonnosta, mikä näkyy muun muassa nuorten luontotietouden ja luonnon kunnioittamisen vähenemisenä.

Eläinten kasvatuksesta on tehty EU:n ajaman kovan kapitalismin myötä teollisuudenala. Lehmät, kanat ja ketut kasvatetaan liukuhihnamenetelmällä tuomaan maksimaalisen voiton. Pientilat, joilla mansikit saivat käyskennellä vapaina ja kanoilla oli kutsumanimet, on lähes hävitetty. Maitoa tuottavat lehmät on usein teljetty tilaan, jossa ne eivät voi liikkua, jotta kaikki niiden sama energia kuluisi mahdollisimman tarkasti maidon tuottamiseen. Häkkikanojen ja turkiskettujen oloista kaikki ovat nähneet kuvia. Eläinten olot eivät kuitenkaan johdu karjankasvattajien pahuudesta vaan taloudellisista lainalaisuuksista, jotka EU-politiikan myötä ulottuvat myös

maatalouteen. Lopullinen ratkaisu ei voi löytyä vain yksilötasolta kulutustottumusten muuttamisesta, vaan Suomen on irtauduttava EU:sta. Omavaraisuus maataloudessa on palautettava ja ruoan tuotanto on toteutettava yhteiskunnallisen suunnitelmallisuuden pohjalta.

Suomen ilmastopolitiikka on kestämatöntä. Suomen metsäteollisuus on tuhonnut luonnonmetsät ja useita eläinlajeja talousmetsien tieltä, ja silti se samalla ylpeilee luontoystävällisyydellään. Metsien avulla Suomi pystyy tinkimään myös päästötavoitteistaan, koska metsät voidaan laskea hiilinieluiksi. Energiantuotannon osuus Suomen päästöistä on ylivoimaisesti suurin ja kasvaa jatkuvasti. Kestävien, paikallisten energiaratkaisujen sijaan 1.7.2010 eduskunta myönsi luvat vielä kahden uuden ydinvoimalan rakentamiseen.

Elämme täällä vielä vuosikymmeniä senkin jälkeen, kun päätökset ydinvoimaloista ja muista energiamuodoista on tehty. Tulevien sukupolvien elinympäristöstä on otettava vastuu. Energiapolitiikassa ei voida lähteä liikkeelle siitä, että markkinat ja teollisuus päättävät, milloin energiaa tarvitaan lisää – nehan ovat kuitenkin vastuussa vain osakkeenomistajille.

4. Globaali kapitalismi, globaalit ongelmat

Kapitalismin kierous ei kiteydy Suomen kaltaiseen valtioon, jossa aikaisempien vuosikymmenten työn tuloksena on säilytetty vielä jonkinlainen ihmisarvon kunnioitus. Me emme myöskään koskaan ole olleet siirtomaana. Suomi on vieläpä varsin rikas maa. Kapitalismi kiteytyy vähemmistön valtaan yli enemmistön. Rikkaiden valtaan yli normaaliväestön. Rahan valtaan yli ihmisten. Imperialismi on globaalia kapitalismia. Tällä kehitysasteella sorto toimii monella eri tasolla. Yksittäisissä valtioissa on toki omat valtahierarkiansa, mutta niin myös maailman tasolla. Eri maiden sorrettujen ei pidä lähteä sotaan keskenään. Heikoimpien on tunnistettava todellinen vihollinen ja liittouduttava tätä vastaan.

Ilmastonmuutoksen edetessä tulevat ekologiset ja sosiaaliset ongelmat pahenemaan. Arvioiden mukaan jo nyt 50 miljoonaa ihmistä on joutunut jättämään kotinsa luonnontuhojen takia. Niukentuvat luonnonvarat lisäävät globaalia epätasa-arvoisuutta. Suurimmassa vaarassa ilmastonmuutoksen edetessä ovat ensimmäisenä kehitysmaat, jotka ovat jo pitkään olleet muutenkin altavastaaajina. Me voimme esittää ympäristönystäviä kulutusvalinnoillamme, mutta entäpä ne, joilla ei koskaan ole ollutkaan minkäänlaisia mahdollisuuksia kulutukseen? Me olemme huolissamme oman elintasomme laskusta, kun suuri osa maailman väestöstä ei ole koskaan tälle tasolle päässytäkään.

4.1 Imperialismi

Eri kansainvälisten sopimusten neuvotteluissa on tullut hyvin esiin eturistiriidat rikkaiden teollisuusmaiden ja kehittyvien maiden välillä sekä yhtiöiden valta. Kolmekymmentä suurinta yhtiötä maailmassa hallitsee 70 prosenttia maailman markkinoista. Rahakkaimpia aloja ovat pankkitoiminta, öljy- ja autoteollisuus sekä huume- ja aseteollisuus. Yhtiöitä näyttävät hallitsevan sijoitusrahastot ja muut kasvottomat markkinavoimat, mutta lopulta omistajina ja hyötyjinä ovat yksittäiset ihmiset: imperialistit. Rikkain kaksi prosenttia maailman väestöstä omistaa globaalista varallisuudesta 51 prosenttia. Tässä näkyy imperialismin loismaisuus. Se on kapitalismin korkein aste, ja sen nykyistä aggressiivista maailmanmarkkinoiden uudelleenjakoa kutsutaan globalisaatioksi.

Maapallo ei kestä kulutuksen jatkuvaa kasvua, jolle mätä kapitalistinen järjestelmä perustuu. Elämme yhteiskunnassa, jonka jätteet ja energiantarve tuhoavat yhä nopeampaan tahtiin luontoa. Kolmannen maailman maiden riisto pitää länsimaat rikkaina, mutta ajaa samalla riistetyt valtiot yhä suurempiin taloudellisiin ja yhteiskunnallisiin ongelmiin. Kehitysapua taas käytetään tekemään alistetut maat riippuvaisiksi ylikansallisten yhtiöiden tuotteista ja varaosista. Jos kolmansien maiden ympärille rakennettaisiin muurit, jotka estäisivät kaiken tavaran, jopa "ruoka-avun", liikkeen niihin ja erityisesti

niistä pois, se olisi tehokkaampi ratkaisu kolmansien maiden nälänhätään ja ympäristöongelmiin kuin nykyinen imperialismiin ehdoilla tapahtuva "ruoka-apu" ja "kehitysapu".

Nykyään kehitysmaissa lähes kaikki viljelysmaa käytetään tupakan, puuvillan ja muun imperialismiin tarvitseman kauppatavaran tuottamiseen. Irvokasta on, että esimerkiksi uusiutuvien energiamuotojen nimissä vallataan loputkin viljelysmaat ja lisää raivataan biopolttoaineiden tuottamiseksi rikkaille maille. Sademetsät ja luonnonrikkaudet tuhoetaan lyhytnäköisen voitonsaalistuksen nimissä. Trooppisesta metsäkadosta aiheutuu noin 15–20 prosenttia kaikista maailman kasvihuonekaasupäästöistä. Tämä on enemmän kuin jokaisesta maailman autosta, rekasta, laivasta, lentokoneesta tai junasta tupruavat päästöt yhteensä.

Maailmankauppajärjestö WTO:n ja Maailmanpankin edustama globaalitalous saattaa vaikuttaa länsimaille edulliselta, mutta lopulta rajoittamaton vapaakauppa kääntyy myös niitä vastaan. Kapitalismi tuhoaa itse itsensä, mutta sitä ennen se ilmeisesti tuhoaa maapallon ekosysteemin. Tätä kehitystä ja järjestelmää vastaan on taisteltava keinolla millä hyvänsä. Kolmannen maailman maissa tämä imperialismiin vastainen taistelu on monille ihmisille arkipäivää.

Globaalille kaupalle on asetettava välittömästi niin tiukat suitset kuin mahdollista. WTO:n viides ministerikokous

Meksikon Cancunissa syyskuussa 2003 osoitti, että imperialistien kauppaa ja valtaa voidaan rajoittaa, jos alistetut maat yhdistävät voimansa. On teoreettisesti mahdollista, että nämä maat ajaisivat läpi esimerkiksi Attacin kampanjoiman Tobinin veron, mutta käytännössä taloudellisissa kahleissa olevat kehitysmaat eivät kykene määräämään herrojaan, sillä valtaapitävillä kyllä riittää kiristyskeinoja ja tarvittaessa aseita. Kaikki saavutetutkin voitot ovat jatkuvasti uhattuina niin kauan kun imperialistiset valtiot hallitsevat maailman taloutta ja sotilaallista voimaa.

Luonnonsuojelu kolmannen maailman maissa ja oikeudenmukaiset kauppaehdot, jotka takaavat myös kehitysmaalle tasavertaisen aseman maailmankaupassa, voidaan saavuttaa vain murskaamalla imperialismi maailman kansojen yhteisellä taistelulla. Suomalaiset tukevat tätä taistelua parhaiten irrottautumalla aluksi EU:n imperialistisesta blokista ja lopulta kaatamalla kapitalistien harvainvallan, jolloin taloussuhteet muihin maihin voidaan luoda kansojen etuja ja itsemääräämisoikeutta kunnioittaen.

4.2 Ihanteellista kapitalismia rakentamassa

Näin siis toimii järjestelmä, jota jotkut pitävät ihmiskunnan historian huipentumana. Kapitalismin puitteissa tapahtuva luonnonsuojelu saa yhä irvokkaampia muotoja. Näistä viimeisimpänä esimerkkinä

”geoengineering”, joka tarkoittaa maapallon ilmaston manipulointia teknisin keinoin ilmastonmuutoksen torjumiseksi. Itse ongelmaan tarttumisen sijaan kehitellään mutkikkaita systeemejä, joiden avulla luonnon tuhoaminen voisi jatkua vielä hetken pidempään ennen kuin loputkin ihmiset havahtuvat lopun alkuun.

Kansallisilla päätöksentekuelimillä on vähän valtaa niin kauan kuin ylikansallisia yhtiöitä ei saada kuriin. Vain voitto ohjaa yhtiöitä. Esimerkiksi auto- ja öljy-yhtiöt estävät uusiutuvien energiantuotantotapojen lisäksi muun muassa autojen kehittämisen. Nykytekniikalla olisi täysin mahdollista tehdä sähköllä, etanolilla ja rypsiöljyllä toimivia autoja. Öljy-yhtiöt lahjovat poliittista eliittiä, joka päätöksillään tukee yksityisautoilua lisäämällä automarketteja ja moottoriteitä ja vähentää rahoitusta joukkoliikenteeltä. Öljyteollisuus pyrkii estämään tuulivoiman käyttöä ostamalla itselleen monopoliaseman tuulivoimateollisuudessa ja sitten laiminlyömällä tuulivoimateknologian kehittämisen.

Kapitalismin puitteissa toteutettava luonnonsuojelu on maapallon tulevaisuuden kannalta riittämätöntä. Näin ollen on suhtauduttava kriittisesti myös niihin tahoihin, jotka uskovat, että se olisi mahdollista. Esimerkiksi Suomessa Vihreä liitto on muuttunut ekologisesta puolueesta markkinavihreiksi: se on mukana markkinatalousrumbassa kuvitellen voivansa parantaa kapitalismia ihmisten ja muun luonnon suojelemiseksi. Tämä on loputon suo, johon vihreät ja Vasemmistoliittokin

ovat jo vajonneet korviaan myöten. Kapitalismi ei toimi ihmisten ja luonnon vaan rahan ehdoilla. Sekin vähä, mitä voidaan tehdä, jää näiltä puolueilta tekemättä, kun pysymistä ”mukana päätöksenteossa” pidetään tärkeämpänä kuin periaatteiden mukaisen politiikan toteuttamista.

Tällainen reformistinen, kapitalismin paranteluun pyrkivä politiikka on omiaan hämärtämään sen tosiasian, että nykyinen taloudellinen sen enempää kuin poliittinenkaan järjestelmä ei todellisuudessa yritä suojella luontoa. Vihreästä liitosta on luonnolle enemmän haittaa kuin hyötyä, mutta kapitalistit tarvitsevat vihreitä. Jos kaikki poliitikot olisivat luonnonsuojelun suhteen yhtä rehellisiä kuin George W. Bush, valtavat joukot nousisivat barrikadeille. Nyt vihreät ovat osa järjestelmää, mikä saa kansalaiset pysymään nojatuoleissaan.

Ihmiset ovat nousseet vastustamaan poliittisen eliitin menoa. YK:n ilmastoneuvottelujen innoittamana monet ovat osoittaneet mieltään ja vaatineet ekologisesti ja sosiaalisesti kestäväää kehitystä. Suomessa ydinvoimaa on vastustettu äänekkäästi, mutta tämäkään ei ole kansanedustajimme vaikuttanut. Ympäristöliikkeillä ei ole poliittisten puolueiden taakkaa harteillaan, niiden ei tarvitse huolehtia poliittisesta korrektiudesta ja äänimääristä. Ympäristöliikkeillä ja muilla kansalaisliikkeillä olisi varaa radikaaleihinkin vaatimuksiin, ja välillä sellaisia näkeekin. Kuitenkin todellinen kapitalismikriittisyys on vielä vähäistä.

Kulutuksen kasvun ja luonnonsuojelun ristiriita on oivallettu jo joissain piireissä. Tästä esimerkkinä degrowth-keskustelu. Degrowthin ideana on kyseenalaistaa talouskasvun ideologia, vähentää kulutusta ja ajaa ”talouselaskua”. Degrowth-liikkeestä löytyy myös oikeasti kapitalismin vastaisia tahoja, mutta itse liikkeen periaatteisiin se ei ainakaan suoraan ilmaistuna kuulu. On ongelmallista, että niin monet liikkeet voivat vastustaa kapitalismin perusolemusta uskaltamatta kuitenkaan vaatia järjestelmän kaatamista. Toki jos degrowthin tyyppiset liikkeet saavat tarpeeksi jalansijaa ja onnistuvat vakuuttamaan päättäjät talouselaskun tarpeellisuudesta, tulee kapitalismi romahtamaan, tiedostivat liikkeen edustajat sitä tai eivät.

5. Kapitalismin vaihtoehdot

Ilmastonmuutos ja kiire toimia luonnon pelastamiseksi ovat siis herättäneet keskustelua vaihtoehdosta. Usein, vaikka sitä ei ääneen osattaisikaan muotoilla, tarkoittaa tämä vaihtoehtoa kapitalismille. Maalailaan kuvaa maailmasta, jossa raha ei olisikaan enää keskiössä. Puhutaan yhteisöllisyydestä ja luonnon kanssa sopusoinnussa elämisestä. Korostetaan toisenlaisia arvoja kuin mihin olemme nykyisessä kapitalistisessa yhteiskunnassa tottuneet. Jotta tällaisesta edistyksellisestä liikehdinnästä voisi muodostua todellinen

muutosvoima, on yksittäisten parannusehdotusten lisäksi oltava jonkinlainen käsitys siitä, mihin kokonaisuudessa tähdätään.

Kommunisteja syytetään usein idealisteiksi ja kommunismia utopiaksi. Tämä on varsin helppo syytös, koska usein se miten asiat ovat, näyttäytyy ihmisten mielissä normaalina ja luonnollisena. Liian suuret poikkeamat totutusta pelottavat. Mutta mietitäänpä toisin päin. Jos katsoisit maailmaa ulkoapäin, näyttäisikö kapitalismi siltä järkevimmältä ratkaisulta? Tuntuisiko se, että kaksi prosenttia maailman väestöstä omistaa yli puolet maailman varallisuudesta loogiselta? Entäpä se, että muutama ylikansallinen yhtiö pystyy vaikuttamaan miljoonien ihmisten elämään? Kuinka hyvin meillä on asiat, kun Suomi on rikkaampi kuin koskaan, mutta leipäjonot sen kuin kasvavat?

5.1 Sosialismi

Meidän vaihtoehtomme kapitalismille on kommunismi. Sosialismi on kehitysvaihe kapitalismista kohti kommunismia. Sosialismi on tuotantovoimien yhteisomistukseen perustuva yhteiskuntajärjestys. Tuotantovoimilla tarkoitetaan tuotannossa käytettäviä välineitä eli sitä kiinteää omistusta, jonka mukaan yhteiskuntamme järjestyy. Tuotantovoimien omistus ja järjestys muokkaavat koko yhteiskuntaa ja jokainen ihminen sijoittuu suhteessa tuotantovoimiin. Sosialismin kokeilu Neuvostoliitossa ei todista sosialismia

toimimattomaksi. Eihän väärin laskettu kertolaskukaan todista matematiikkaa toimimattomaksi.

Ympäristön riisto on saatava kuriin ja nopeasti. Toimet on aloitettava kapitalistisen järjestelmän sisällä, mutta ei sen ehdoilla. Kulutusvalintojen korostamisen sijaan on keskityttävä tuotantoon. Teollisuus tulee asettaa vastuuseen aiheuttamistaan ympäristövahingoista ja järjetön energiantuhlaus on lopetettava. Suomessa on ryhdyttävä radikaaleihin luonnonsuojelutoimenpiteisiin esimerkiksi asettamalla teollisuudelle ankaria ympäristöveroja ja ylellisyystavaraveroja. Kaikenlaisen rihkaman ja turhuuden tuottaminen ja maahantuonti on lopetettava. Yhtiöt ja tuotantovälineet on otettava yhteiskunnan omistukseen, jotta taloutta voisi ohjata järki eikä voitontavoittelu.

Mikäli nämä uudistukset toteutetaan loppuun asti, kerska- ja kertakäyttökulutukseen perustuva kapitalistinen talous tulee ennen pitkää kaatumaan. Suunnitelmataloudessa tuotanto voidaan suunnitella yhteiskunnan tarpeiden ja erityisesti luonnon sietokyvyn mukaan. Porvarilliset piirit väittävät, ettei suunnitelmataloutta ole mahdollista toteuttaa, ettei se toimi. Talous ja tarvikkeiden tuotanto on kuitenkin yhtä mahdollista toteuttaa suunnitelmallisesti kuin kapitalismissa voidaan suunnitella vaikkapa ihmisten koulutustarve ja koulujärjestelmä. Todellisuudessa mieletöntä on kapitalistinen talouden anarkia, jossa tuotantoa ei suunnittele kukaan, vaan

jokainen kapitalisti tuottaa sitä mistä uskoo saavansa voittoa.

Kuinka voidaan kutsua toimivaksi järjestelmää, jossa rakennetaan kolme valtavaa automarkettia viereen ja suljetaan kaikki kävelymatkan päässä olevat kaupat? Mitä järkeä on siinä, että Turussa sijaitseva kenkätehdas myy erän kenkiä helsinkiläiselle tukkuliikkeelle, josta turkulainen kenkäkauppa tilaa ne takaisin Turkuun? Missä on tehokkuus ja säästö, kun tamperelainen sanomalehti rahtaa lukemattomia rekkalastillisia paperia Uumajasta Vaasan kautta Tampereelle, kun lähimmät paperitehtaat olisivat 30 kilometrin päässä? Miksi Suomessa myytävästä leivästä 90 prosenttia on ulkomaisesta viljasta tehtyä? Jos sosialismia syytetään aina kyvyttömyydestä tuottaa tarvittavat hyödykkeet, huomaako kukaan samanlaisia ongelmia kapitalismissa? Talvi 2009–2010 oli poikkeuksellisen kylmä ja luminen ja urheiluliikkeistä loppuivat sukset. Uhosiko tällöin kukaan kapitalismin loppua, kun se ei ilmeisestikään pystynyt sopeutumaan äkkinäisiin muutoksiin kysynnässä?

Ekologisesti kestävään yhteiskuntaan siirryttäessä ekologiset päämäärät on otettava huomioon päätettäessä taloudesta, kulutuksesta ja yhteiskunnan toiminnoista kokonaisuudessa. Talouden rakenteet on sovitettava luonnon kannalta kestäviin puitteisiin rakentamalla sosialismia, jossa talous palvelee yhteiskuntaa ja sen jäsenten etuja. Tämä onnistuu yhteiskunnallisen päätöksenteon ulottamisella talouden rakenteisiin. Päätöksenteko lähtee paikalliselta tasolta, sieltä missä

asiat ihmisiä koskettavat ja missä niihin voi parhaiten vaikuttaa. Ekologisten periaatteiden ensisijaisuus ei saa kuitenkaan johtaa tarpeettomiin ylilyönteihin vaan ihmisten toiminnan sosiaaliset, kulttuuriset ja terveydelliset vaikutukset tulee muiden ympäristövaikutusten ohella ottaa huomioon. Tärkeää on kuitenkin muistaa, että luonnon etu on nimenomaan myös meidän ihmisten etu.

Toisaalta monia päätöksiä on mahdoton tehdä vain paikallisesti, sillä ympäristöongelmat ovat usein globaaleja. Saasteet eivät pysähdy valtioiden rajoille. Nykyinen kansainvälinen ympäristöpolitiikka jättää liikaa mahdollisuuksia luonnonsuojelulla keinotteluun. Luonnonsuojelua ei esimerkiksi ole se, että länsimaiden päästöt vähenevät, kun kaikkein saastuttavin tuotanto siirretään kehitysmaihin. On tuettava kehitysmaiden mahdollisuuksia parantaa väestön elinehtoja tavalla, jolla siirrytään myös ekologisesti kestäväen taloudellisen kehityksen tielle. Kansainvälistä yhteistyötä ei tarvitse jättää EU:n kaltaisen organisaation käsiin, jossa päätöksiä ajetaan ylhäältä alaspäin eri maiden kansalaisten mielipiteestä välittämättä. Pääoman ehdoilla toimivan kansainvälisen yhteistyön sijaan tulisi toimintaa kehittää kansalaisten eduista lähtien.

Sosialismissa tuotanto toteutetaan siten, ettei ihminen ole etusijalla vaan tasa-arvoinen muiden eläinlajien kanssa. Usein kuulee väitettävän, ettei tämä ole mahdollista, koska ihminen on muka perusluonteeltaan itsekäs ja

säälimätön. Tämä ei kuitenkaan voi pitää paikkaansa, sillä silloinhan varsinkin alkuperäiskansojen edustajat, jotka ovat kaikkein läheisimmässä ja alkuperäisimmässä suhteessa luontoon ja vähiten altistuvat keinotekoisille kulttuurivaikutteille, olisivat kaikista ihmisistä häikäilemättöimpiä luonnonriistäjiä. Näinhän asia ei kuitenkaan ole. Alkuperäiskansoilla on kaikkein tervein suhtautumistapa sekä luontoon että myös toisiin yhteisön jäseniin. Tämä todistaa, että itsekkyyks ja omaneduntavoittelu ei ole ihmiselle sisäsyntyinen luonteenpiirre vaan kieroutuneen henkisen kulttuurin opettama ja ehdollistama asia. Tätä ehdollistamista vääristyneisiin arvoihin on kuitenkin nyt jo jatkunut niin monen sukupolven ajan, että me olemme alkaneet pitää sitä normaalina asiana. Sosialismissa ja kasvatuksella opetetaan ihmisille ekosysteemin toimintaa, luonnonsuojelua sekä eettisiä ja moraalisia arvoja, joiden pohjalta syntyy aivan uudenlainen tietoisuus ja suhde luontoon.

5.2 Mistä on aloitettava?

On siirryttävän uusiutuvien energiamuotojen käyttöön. Energiantuotannon hajauttaminen ja keskittäminen on suunniteltava luonnonsuojelun ja työllisyyden, ei taloudellisen voiton perusteella. Suomeen ei tule rakentaa enää yhtäkään uutta ydinvoimalaa. Julkista liikennettä on tuettava valtionavulla, jotta vuoroja ja reittejä voidaan lisätä ja hintoja laskea. Näin yksityisautoilua voidaan

ratkaisevasti vähentää kaupungeissa, taajamissa ja kaupunkien välisessä liikenteessä.

Hajautettu energiantuotanto ja hajautettu asuminen palvelevat myös työllistämistä ja aluepolitiikkaa. On järjetöntä pakottaa jokainen suomalainen isoihin kasvukeskuksiin, kun lääniä muuallakin riittää. Syrjäseuduille on lisättävä palveluita ja tuettava teollisuuden ja muiden alojen pientuotantoa.

Tuulivoima ei ole pelkkä vitsi, jona porvarilliset tahot sen esittävät, vaan varteenotettava ja kannattava vaihtoehto. Öljyteollisuus pyrkii estämään tuulivoiman käyttöä muun muassa ostamalla itselleen monopoliaseman tuulivoimateollisuudessa ja sitten laiminlyömällä tuulivoimateknologian kehittämisen. Tuulivoiman käyttöä onkin lisättävä sekä öljyn ja muiden fossiilisten polttoaineiden käyttöä vähennettävä rajusti.

Säästämisen ja energiankäytön vähentämisen on oltava ensisijaisia tavoitteita "kilpailukyvyn kasvattamisen" sijaan. Kilpailukyky on itse asiassa mittari, joka kertoo, kuinka vapaasti kapitalistit saavat riistää luontoa ja työläisiä. Energian käyttöä pitää rajoittaa, tehostaa ja järkevöittää.

Luonnon tuhoutumisen voi estää vain sosialistinen yhteiskunta, joka suunnittelee tuotannon, energiahuollon ja liikenteen luonnon kestokyvyn mukaan. Nykyiset taloudellista valtaa pitävät eivät kuitenkaan salli

yhteiskuntajärjestelmän muutosta, ellei heitä pakoteta siihen joukkovoimalla. Tässä asiassa meillä ei ole mahdollisuutta valita. Vaihtoehtoina ovat vallankumous tai tuho.

5.3 Vallankumous

Vallankumouksesta puhuessamme emme tarkoita sitä, että pieni ryhmä kaappaisi vallan itselleen ja alkaisi hallita muita. Meille vallankumous tarkoittaa vallan ottamista niille, joille se kuuluu: kansalle. Vallankumouksia on tapahtunut aiemmin ja niitä tapahtuu kaiken aikaa. Useinkaan kyse ei ole hetkessä tapahtuvasta muutoksesta. Vallankumous lähtee ruohonjuuritasolta, meistä tavallisista ihmisistä. Kun tyytymättömyys on levinnyt tarpeeksi laajalle, ihmiset saattavat rohkaistua ja vaatia itselleen oikeuksia päättää omasta elämästään. Kuulostaako tämä liian radikaalilta?

Jotta rakenteellinen vallankumous voisi tapahtua, on merkittävän määrän ihmisistä pitänyt kokea jo vallankumous ajattelussaan. Porvarillinen hegemonia, siinä arvot ja ajatusrakennelmat, joita meille tuputetaan tiedotusvälineissä ja eri yhteiskunnan instituutioissa kuten kouluissa, ei ole ainoa vaihtoehto. Hegemonian voima perustuu siihen, että ihmiset alkavat kuvitella sen olevan luonnollista. Tässä onkin onnistuttu hyvin. On tärkeää, että ihmiset alkavat tiedostaa mikä on kulttuuria ja vain totuttu tapa ajatella.

Ympäristöliikkeiden ja muiden kansalaisliikkeiden piirissä sekä yksittäisissä ihmisissä heräilevä kapitalismikriittisyys on toivottavaa kehitystä. Vasta kun nähdään, että ongelmat joihin halutaan vaikuttaa juontuvat järjestelmästä, voidaan niiden parantamiseksi toimia oikein.

Vastoin yleisiä ennakkoluuloja, kommunisteilla ei ole mitään ihmisten omaa aivotoimintaa vastaan. Päinvastoin, sitä me juuri haluamme. Uskomme, että vallankumous lähtee nimenomaan siitä, että ihmiset uskaltavat ajatella itse ja ottavat ohjat omiin käsiinsä rakentaakseen yhteiskunnan, joka perustuu luonnon ja meidän kaikkien hyvinvoinnille. Ne ovat nuo nykyiset vallanpitäjät, jotka haluavat alistaa ihmiset lampaiksi, koska muuten heidän valtansa on uhattuna. Meillä taas ei ole mitään menetettävää.

6. Lopuksi

Kapitalistinen järjestelmä on kyvytön säilyttämään elämää maapallolla. Voittojen nimissä ylläpidetään ja lisätään luonnon tuhoon johtavaa kulutusta. Kansat alistetaan elämään järjestelmässä aivopesun ja väkivallan avulla. Sosialistisessa suunnitelmataloudessa tuotanto voidaan suunnitella luonnon – ja samalla ihmisen – tarpeiden mukaan ilman järjetöntä rahan saalistusta.

Kamppailu luonnon tuhoa vastaan on jo alkanut. Se voi alkuun näyttää satunnaiselta, pieneltä ja voimattomalta. Kuitenkin jostain on alettava ja monista pienistä kamppailuista muodostuu yksi suuri. Tähän meidän on uskottava ja sen mukaan toimittava, jos haluamme nähdä tulevat vuosisadat.

YK:n ilmastoneuvotteluissa tähdätään sopimukseen, jonka mukaiset päästöleikkaukset estäisivät lämpötilaa nousemasta yli kahden asteen. Tämä tarkoittaa päästöjen kääntämistä laskuun vuoteen 2015 mennessä. Eikö tällainen leikkaus romahduttaisi koko maailman talousjärjestelmän? Kyllä, eikä se olisi ainoastaan toivottavaa, se on ainut mahdollisuutemme.

Lähteet:

AFP, Yle uutiset. 2009. Ympäristöjärjestöt: Ilmastokokous vuosisadan pettymys.

http://yle.fi/uutiset/ilmastonmuutos/2009/12/ymparistoj_arjestot_ilmastokokous_vuosisadan_pettymys_1297006.html

Heino R: Tiede 3/2001 (s. 22–27) Ihminen lämmittää ilmaston.

Lehtovirta V.: Ympäristöministeriön tietolehti:
ilmastonmuutos,
<http://www.vyh.fi/palvelut/eu/fakta/kioto.htm#1>

Ruotsi M: Ilmastonmuutos - uhkaava katastrofi?
Työkansan sanomat 13/03

Rämö, J.: Kioto-prosessin nykytilanne, Ympäristötekniikka-
lehti 3/2002

Jylhä, K. Tiede, 4/2004 (s.29–31) Lähiaikoina lämpenee –
mutta voiko jääkausi yllättää?

Tilastokeskus: Luonnonvarat ja ympäristö 2003- katsaus
http://www.stat.fi/tk/tt/ymparisto_kasvihuonekaasupaastot_2003.html

Oikeutta eläimille:
<http://www.oikeuttaelaimille.net/kampanjat/elaintenoikeudet.shtml>

USA:n kongressin kirjasto:
<http://www.americaslibrary.gov/cgi-bin/page.cgi/jb/wwii>

David M. Kennedy: Freedom From Fear. The American
People in Depression and War 1929-1945, The Oxford
History of the United States vol. 9, Oxford

Reich, Robert B. The Work of Nations. Random House, Inc.
New York. 1992.

Olli Tammilehto, 2010. Nopea yhteiskunnallinen muutos ja ilmastokatastrofin välttäminen. Sosialismi.net.
<http://sosialismi.net/blog/2010/06/14/nopea-yhteiskunnallinen-muutos-ja-ilmastokatastrofin-valttaminen/>

WWF. 2010. Mitä Kööpenhaminan jälkeen? WWF:n odotukset Meksikon kokoukselle.
http://www.wwf.fi/wwf/www/uploads/pdf/koopenheiminasta_meksikoon_14_1_2010.pdf

Kiinnostuitko? Lisää lukemista verkossa:

Tietoa muun muassa talouden ja ympäristön suhteesta:
www.maailmantalous.net

Kaikki ilmastonmuutoksesta: <http://www.ilmasto.org/>

Tietoa ydinvoimasta: <http://ydinvoima.wordpress.com/>

Innostuitko?

Kommunistinen nuorisoliitto
www.komnl.fi

Polttava Kysymys
www.polttavakysymys.fi

Äänestä ydinvoima historiaan
www.ydinvoima.fi

KOMMUNISTINEN NUORISOLIITTO
2010
TÄTÄ TEKSTIÄ SAA KOPIOIDA.
LEVITTÄÄ JA MUOKATA
EI-KAUPALLISEEN
KÄYTTÖÖN